

Molnár Krisztina Rita

A csipkefosztott asszony balladája

Arany János modorában – születésének 200. évfordulóján

*„Jaj, az uram, nem bírom már,
Istenem, de megkínoztál,
Mikor mellé adtál engem...
Elsorvad így testem, lelkem...”*

Sóhajtozik, görnyedezik,
Válni nem mer, ijedezik,
Pedig fáradt, pedig szenved.
Élte szűkös, mint a ketrec.

Csipkekönnyű reménységben,
Mikor igent mondott – régen! –
– Ki gondolta, ki sejtette? –,
Hogy aznap lesz szörnyű veszte.

Ki sejtette, ki gondolta,
Hogy a párját elátkozza...
Nem is, nem is őt! A démont.
Ki közékük ködszürkét font.

Ködszürke és édes mákonyt.
Ki a fényre, észre ráront,
S csodálatos lebegésben
Álmon repül, pedig ébren.

Kire ráül, nem lát többé
Tisztán semmit, csak örökké
Ezt a könnyű, szürke paplant
Vágyja, mint az ördög katlant.

Nem szomjas és nem is éhes,
Ha nincs mákony, szörnyű mérges,
Csapkod, üvölt, mint a vihar,
Szavával, amit ér, csikar.

És a démon csak úgy repdes.
Épp erre várt. És a kedves,
Csipkefosztott asszonykának
Fülébe súg: „Nosza, bátran...!”

*Szaladj, hozd gyorsan el neki!
Így tesz, ki urát szereti!”
És az asszony sírva szalad,
Orvos, recept mindjárt akad,*

*Megszerzi a szörnyű mérget,
S háromnapnyi békességet.
Így folyik ez évről évre.
Egyre rosszabb. Sosincs béke.*

*„Jaj, az uram, nem bírom már,
Istenem, de megkínoztál,
Mikor mellé adtál engem...
Nem élet ez... El kell vesznem...*

*...vagyis ...nem, nem. Nem nekem, nem.
Vesszen el ő. Mit kell tennem...?
Semmit. Semmit. Csak elhúzok...
Ahogy a szél. Többé túsok*

*Nem leszünk itt. Se a gyerek,
Se én így már nem élhetek,
Kénkő, pokol... elég, elég!
Csak egy bőrönd... a fogkefék...”*

*És hát elment. A gyerekekkel.
Nem vett búcsút. Mert ezt így kell.
Egy szó nélkül, csak előre.
Sóbálvány nem, őbelőle*

*Nem lett. Hátra, vissza nem néz.
De mintha... csak húzná egy kéz,
Válla olyan nehéz, görbe.
Nem szívesen les tükörbe.*

*Hogy a férjével? Hogy mi lett?
Azt beszélnek az emberek,
Mert a hírek így-úgy járnak,
Csip-csip, a verebek szállnak,*

*Csiripelnek, ha kell, ha nem.
Hogy az ura félrészegen
Megcsúszott a jeges járdán,
Hideg is volt... meg egy párkány,*

*Annak esett, feje sérült,
Reggelre egész elkékült...
Nem is mondom tovább, drága,
Ilyesmiért börtön járna...*